YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto)
21 päivänä tammikuuta 1997 *

Asiassa C-156/96 P,

Calvin Williams, Euroopan yhteisöjen tilintarkastustuomioistuimen entinen virkamies, kotipaikka Luxemburg, edustajanaan asianajaja Eric Boigelot, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Louis Schiltz, 2 rue du Fort Rheinsheim,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-146/94, Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin, 7.3.1996 antaman tuomion (Kok. H. 1996, s. II-329),

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen tilintarkastustuomioistuin, asiamiehinään lakiasioita hoitavan osaston virkamiehet Jean-Marie Stenier, Jan Inghelram ja Paolo Giusta, prosessiosoite Euroopan yhteisöjen tilintarkastustuomioistuin, 12 rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaoston),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Sevón sekä tuomarit P. Jann (esittelevä tuomari) ja M. Wathelet,

julkisasiamies: A. La Pergola,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Calvin Williams on yhteisöjen tuomioistuimeen 7.5.1996 jättämällään valituksella hakenut muutosta Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-146/94, Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin, 7.3.1996 antamaan tuomioon (Kok. H. 1996, s. II-329, jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi perusteettomana kanteen, jossa kantaja vaati kumoamaan tilintarkastustuomioistuimen 24.6.1993 tekemän päätöksen, jolla kantaja pantiin kurinpitorangaistuksena viralta ilman, että hänen oikeuttaan vanhuuseläkkeeseen olisi heikennetty tai että se olisi poistettu.

2 Valituksenalaisesta tuomiosta käy ilmi, että

— Kantaja otettiin valvontakomission (entinen Euroopan yhteisöjen neuvoston alainen, varainkäyttöä valvonut elin) palvelukseen väliaikaiseksi A 7-palk-

kaluokkaan kuuluvaksi toimenhaltijaksi vuonna 1974, ja hänet nimitettiin valvontakomission A 7-palkkaluokkaan kuuluvaksi virkamieheksi vuonna 1976. Vuonna 1978 hänet siirrettiin tilintarkastustuomioistuimeen, joka nimitti hänet vuonna 1984 A 5-palkkaluokkaan kuuluvaksi johtavaksi hallintovirkamieheksi (1 kohta).

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi 26.11.1991 asiassa T-146/89, Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin antamallaan tuomiolla (Kok. 1991, s. II-1293) perusteettomana kanteen, jonka Williams oli nostanut sitä tilintarkastustuomioistuimen tekemää päätöstä vastaan, jolla tämä kurinpidollisena seuraamuksena keskeytti Williamsin ikälisien kertymisen. Tämä päätös tehtiin, koska kantaja oli laatinut ja levittänyt kolmea sellaista kirjoitusta, joihin sisältyi tilintarkastustuomioistuinta ja tiettyjä sen virkamiehiä koskevia loukkauksia (2 kohta).

— Kantaja, joka oli ehdokkaana tilitarkastustuomioistuimen henkilöstökomitean vaaleissa, levitti 27.3.1992 vaalikampanjansa yhteydessä tilintarkastustuomioistuimen tiloissa, erityisesti ravintolassa ja kahvilassa, kahta kirjoitusta, jotka oli otsikoitu "Going political (I) et (II)". Näistä hän lähetti lisäksi jäljennöksiä henkilöille, jotka eivät olleet tilintarkastustuomioistuimen palveluksessa (3 kohta).

— Tilintarkastustuomioistuimen pääsihteeri katsoi nimittävänä viranomaisena 24.6.1993 kurinpitomenettelyn päätyttyä, että kantaja, ottaen huomioon hänen syykseen luettavien laiminlyöntien vakavuus sekä ilmi tulleet raskauttavat ja lieventävät seikat, oli pantava viralta samasta päivästä lukien ilman, että hänen oikeuttaan vanhuuseläkkeeseen olisi heikennetty tai että se olisi poistettu (12 kohta).

— Tosiasioihin liittyvien olosuhteiden osalta nimittävä viranomainen totesi 24.6.1993 tekemässään päätöksessä, että kantaja oli laatinut kaksi sellaista asia-

kirjaa, joihin sisältyi herjauksia ja kunnianloukkauksia ja jotka vahingoittivat niin tiettyjen tilintarkastustuomioistuimen virkamiesten ja työntekijöiden kuin muidenkin toimielinten virkamiesten mainetta. Nimittävä viranomainen totesi myös, että nämä asiakirjat oli julkistettu, koska niitä oli lähetetty sellaisille henkilöille, jotka eivät olleet tilintarkastustuomioistuimen palveluksessa ja koska niitä oli levitetty kahvilassa ja ravintolassa, missä toimielimen ulkopuoliset henkilöt olivat voineet tutustua niihin (13 kohta).

— Arvioituaan näitä tosiasioita oikeudelliselta kannalta nimittävä viranomainen katsoi, että kantaja rikkoi levittämillään kirjoituksilla sekä Euroopan yhteisöjen virkamiehiin ja muihin toimenhaltijoihin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 12 artiklan ensimmäistä kohtaa, koska niillä loukattiin kantajan hoitaman johtavan hallintovirkamiehen viran arvokkuutta, että henkilöstösääntöjen 21 artiklan ensimmäistä kohtaa, koska esitetyt seikat olivat luonteeltaan sellaisia, että ne loukkasivat lojaalisuusvelvollisuutta, joka jokaisella virkamiehellä on omaa toimielintään ja esimiehiään kohtaan (14 kohta).

— Kantaja jätti 23.9.1993 tilintarkastustuomioistuimen yleiskansliaan 24.6.1993 tehtyä päätöstä koskevan valituksen ja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa hän vaati erityisesti tämän päätöksen kumoamista ja asemansa palauttamista ennalleen riidanalaisen päätöksen antamisajankohdasta lukien, nojautuen näissä molemmissa asioissa samoihin perusteisiin, väitteisiin ja perusteluihin (16 ja 17 kohta).

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti 16.12.1993 antamallaan määräyksellä kanteen tutkimatta ennenaikaisena (21 kohta).

— Tilintarkastustuomioistuin jätti 24.1.1994 tekemällään päätöksellä valituksen tutkimatta ja katsoi sen joka tapauksessa olevan perusteeton (22 kohta).

3 Sen jälkeen kun nimittävä viranomainen oli hylännyt kantajan valituksen, tämä nosti 11.4.1994 uuden kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tätä nimittävän viranomaisen päätöstä vastaan ja pyysi erillisellä välitoimia koskevalla hakemuksella, että päätöksen täytäntöönpanoa lykättäisiin. Välitoimia koskeva hakemus hylättiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin 29.6.1994 asiassa T-146/94 R, Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin (Kok. H. 1994, s. II-571) antamalla määräyksellä.

4 Kantaja väitti kanteessaan, että henkilöstösääntöjen 12 artiklan ensimmäistä kohtaa ja 21 artiklan ensimmäistä alakohtaa oli rikottu, suhteellisuusperiaatetta oli loukattu ja päätös oli jätetty perustelematta asianmukaisesti.

5 Tilintarkastustuomioistuin vaati tämän kanteen hylkäämistä.

Valituksenalainen tuomio

6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen valituksenalaisella tuomiollaan.

7 Henkilöstösääntöjen 12 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomista koskeneen kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensinnäkin, että kantajan moitittu käyttäytyminen loukkasi todellakin viran arvokkuutta. Valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa todetaan nimittäin seuraavaa:

"Nyt esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että näissä kahdessa kyseisessä asiakirjassa oli useita herjauksia, jotka loukkasivat

tilintarkastustuomioistuimen ja muiden toimielinten jäsenten sekä tilintarkastustuomioistuimen virkamiesten ja työntekijöiden kunniaa. Näin on erityisesti kirjoituksen 'Going political (I)' 1, 2 (virkkeen toinen osa), 3, 4, 7 ja 8 (toinen luetelmakohta) kohdan sekä 'Going political (II)':n 2 kohdan ja 4 kohdan c alakohdan osalta. Kyseisiä asiakirjoja on näin ollen pidettävä sellaisina mielipiteenilmaisuina, joilla loukataan viran arvokkuutta."

8 Valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi seuraavaa:

"Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa sen kantajan esittämän perustelun osalta, jonka mukaan hänen kirjoituksensa eivät voineet olla loukkaavia, koska ne olivat sisällöltään totuudenmukaisia, että, kuten edellä mainitussa asiassa Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin 26.11.1991 annetussa tuomiossa (80 kohta) on jo todettu, virkamies voi käyttää kaikkia avoinna olevia oikeussuojateitä tai ryhtyä asianmukaisiin toimenpiteisiin, jos hän katsoo, että tietyillä toimielimen tekemillä toimenpiteillä rikotaan perustamissopimusten määräyksiä, mutta näin menetellessään hänen on noudatettava henkilöstösäännöissä määrättyjä periaatteita eli hänen on kirjoituksissaan ja puheissaan otettava huomioon kaikilta virkamiehiltä vaadittava pidättyvyys ja maltillisuus."

9 Henkilöstösääntöjen 21 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomisesta esitetyn kanneperusteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaisi valituksenalaisen tuomion 98 kohdassa seuraavasti:

"Nyt esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kantajan kahdessa kirjoituksessaan esittämät seikat, jotka on katsottu herjaaviksi ja kunniaa loukkaaviksi (ks. edellä 67 kohta), ovat sellaisia, että ne loukkaavat

vakavasti sitä lojaalisuus- ja yhteistyövelvollisuutta, joka jokaisella virkamiehellä on omaa toimielintään ja esimiehiään kohtaan (ks. em. ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 26.11.1991 asiassa Williams v. tilintarkastustuomioistuin antaman tuomion 72 kohta). Kantajan näissä riidanalaisissa lehtisissä esittämät herjaavat ja kunniaa loukkaavat väitteet koskevat lähes yksinomaisesti sitä tapaa, jolla tilintarkastustuomioistuin täyttää yhteisön toimielinten tilien valvontaa koskevan tehtävänsä. Sen lojaalisuus- ja yhteistyövelvollisuuden ulottuvuutta, joka kantajalla on omaa toimielintään ja esimiehiään kohtaan, on arvioitava nimenomaan ottaen huomioon, että kantaja osallistuu virkamiehenä omalle toimielimelleen kuuluvan valvontatehtävän suorittamiseen."

10 Valituksenalaisen tuomion 101 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi vielä, että

"Lopuksi sen kantajan esittämän väitteen osalta, jonka mukaan nimittävä viranomainen ei riidanalaisessa päätöksessään olisi ottanut huomioon virkamiehen oikeutta ilmaista vapaasti mielipiteensä, on ainoastaan huomautettava, että tämän oikeuden perusteella ei missään tapauksessa voida esittää herjaavia tai kunniaa loukkaavia väitteitä."

11 Suhteellisuusperiaatteen loukkaamista ja asianmukaisten perustelujen puuttumista koskevan kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 117 kohdassa lopuksi mm. seuraavaa:

"Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei myöskään voi hyväksyä kantajan esittämää toista perustelua, jonka mukaan vaalikampanjan aikana esitetään seikkoja, joille on ominaista tietty liioitteleva kielenkäyttö. Ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuin on todennut (ks. 67 kohta), että kyseisissä asiakirjoissa oli herjauksia ja kunnianloukkauksia ja että mikään ei edes vaalikampanjan yhteydessä oikeuta käyttämään tämäntyyppistä kieltä. Toiseksi on erityisen painokkaasti korostettava, että kantajan riidanalaisissa lehtisissä esittämät herjaavat ja kunniaa loukkaavat väitteet koskevat lähes yksinomaan sitä tapaa, jolla tilintarkastustuomioistuin täyttää yhteisön toimielinten tilien valvontaa koskevan tehtävänsä ja että tämä tehtävä, joka on määritelty EY:n perustamissopimuksen 188 a ja 188 c artiklassa, ja henkilöstökomitean — johon kantaja toivoi tulevansa valituksi — käyttämä toimivalta eivät ole missään yhteydessä toisiinsa. Itse asiassa henkilöstökomitean toimivaltaan sellaisena, kuin se on määriteltynä henkilöstösääntöjen 9 artiklassa, kuuluvat yksinomaan toimielimen sisäiset toiminnot ja osallistuminen henkilöstöhallintoon. Sen elimen tehtävien, johon kantaja toivoi tulevansa valituksi, ja kantajan kirjoitusten välillä ei siis ollut mitään yhteyttä. Tästä seuraa, että näissä lehtisissä olleita väitteitä ei voida perustella sillä, että ne esitettiin vaalien yhteydessä, ottaen huomioon sen, ettei niillä ollut minkäänlaista yhteyttä sen elimen toimintaan, johon kantaja toivoi tulevansa valituksi."

12 Sen raskauttavan seikan osalta, että kantaja oli uudistanut tekonsa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 128—133 kohdassa seuraavaa:

"128. Tilintarkastustuomioistuimen esittämin tavoin on syytä täsmentää, että nyt tutkittavana olevalla raskauttavalla seikalla ei tarkoiteta sitä, että kantaja on käyttänyt sopimattomia menettelytapoja, vaan sillä tarkoitetaan sitä, että hän on uudelleen toiminut tavoilla, joiden perusteella hänelle jo aikaisemmin oli määrätty kurinpitoseuraamuksia. Tältä osin yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että syyksi luettujen seikkojen vakavuudesta huolimatta viranomaisella on oikeus määrätä vain lievä seuraamus ottaen huomioon sellaisia syyksi luettuihin seikkoihin liittymättömiä olosuhteita, joihin on vedottu, kuten esimerkiksi sen, ettei kurinpitoseuraamuksia ole aikaisemmin määrätty (yhdistetyt asiat 27/64 ja 30/64, Fonzi v.

Euratomin komissio, tuomio 8.7.1965, Kok. 1965, ss. 615, 639). Tästä oikeuskäytännöstä voidaan vastakohtaispäättelyn avulla päätellä, että nimittävä viranomainen voi ottaa raskauttavana seikkana huomioon aikaisemman kurinpitorangaistuksen.

129. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa asiakirjoista käyvän ilmi, että kantajalle oli jo määrätty kaksi kurinpitoseuraamusta nyt esillä olevassa asiassa kysymyksessä oleviin seikkoihin verrattavissa olevien seikkojen perusteella. Tilintarkastustuomioistuimen nimittävä viranomainen teki 1.2.1984 päätöksen, jolla kantajalle annettiin varoitus sellaisen kirjoituksen vuoksi, jolla loukattiin erästä esimiestä. Tilintarkastustuomioistuimen nimittävä viranomainen teki 13.2.1989 päätöksen, jolla se kurinpidollisena seuraamuksena keskeytti kantajan ikälisien kertymisen 13.2.1989 ja 16.10.1995 väliseltä ajalta sellaisten kirjoitusten vuoksi, joiden sisällön oli katsottu herjaavan tilintarkastustuomioistuinta, sen jäseniä ja työntekijöitä sekä loukkaavan näiden kunniaa. Kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen tätä viimeksi mainittua päätöstä vastaan, ja tämän kanteen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvisti edellä mainitussa asiassa Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin 26.11.1991 antamallaan tuomiolla kokonaisuudessaan kantajalle määrätyn seuraamuksen.

130. Se, että nyt esillä olevan riita-asian perustana olevat seikat liittyvät vaalikampanjaan, kun taas aikaisemmissa kurinpitomenettelyissä kantajan syyksi luetut seikat liittyivät toisenlaiseen asiayhteyteen, ei vaikuta nimittävän viranomaisen tekemän, kantajan toistuvaa menettelyä koskevan arvioinnin pätevyyteen.

131. Lisäksi niiden kirjoitusten, jotka olivat edellä mainitussa asiassa Williams vastaan tilintarkastustuomioistuin 26.11.1991 annetun tuomion kohteena olleen kurinpitoseuraamuksen perustana, ja niiden lehtisten, joiden vuoksi kantaja määrättiin pantavaksi viralta, on todettu herjanneen tilintarkastustuomioistuimen jäseniä ja loukanneen näiden kunniaa.

132. Lopuksi on korostettava, että kurinpitolautakunnan 10.7.1992 antamassa lausunnossa pidettiin raskauttavana seikkana sitä, että epäkohteliaiden, parjaavien tai kunniaa loukkaavien kirjoitusten perusteella oli aikaisemmin määrätty kurinpitoseuraamuksia.

133. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo siis, että vastaajalla oli valtuus ottaa raskauttavana seikkana huomioon se, että kantajalle oli jo määrätty kaksi kurinpitoseuraamusta nyt esillä olevassa asiassa kysymyksessä oleviin seikkoihin verrattavissa olevien seikkojen perusteella."

Valitus

13 Valittaja väittää valituksensa tueksi yleisesti, että valituksenalaisen tuomion perusteluissa on oikeudellisia ja tosiseikkoihin liittyviä virheitä ja että se on lisäksi ilmeisen ristiriitainen. Ainoa valittajan esittämä yksilöity väite on kuitenkin esitetty siinä yhteydessä jossa valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se oli pitänyt kyseisiin kirjoituksiin sisältyneitä seikkoja loukkaavina tutkimatta, olivatko ne totuudenmukaisia.

14 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näin valituksenalaisessa tuomiossaan ollut vahvistanut loukkauksen olemassaoloa. Se oli tästä huolimatta useissa eri yhteyksissä perustanut päätöksensä kantajan loukkaavaan käyttäytymistapaan, kun se oli hylännyt kanneperusteen, joka koski mielipiteen vapaata ilmaisuoikeutta ja kanneperusteen, joka koski sitä, että kantaja ei ollut uudistanut moitittavaa menettelyään. Valittaja viittaa tältä osin valituksenalaisen päätöksen 98, 101, 117, 129, 131 ja 133 kohtaan, joissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin valittajan mukaan oli ottanut huomioon kyseisten kirjoitusten loukkaavuuden. Joissakin näistä kohdista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli valittajan mukaan jopa tuonut esille, että kantajan esittämien seikkojen oli valituk-

senalaisen tuomion 67 kohdassa katsottu olleen herjaavia ja loukkaavia, vaikka viimeksi mainitussa kohdassa ei ollut mitään nimenomaista, loukkaamista koskevaa mainintaa. Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut virheellisesti niitä tosiseikkoja, jotka liittyvät kantajan esittämien seikkojen herjaavuuteen.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

15 Jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi työjärjestyksen 119 artiklan perusteella milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, aloittamatta suullista käsittelyä.

16 On riidatonta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomionsa 64—72 kohdassa tutkinut vain, oliko valittaja käyttäytymisellään loukannut virkansa arvokkuutta.

17 Valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa se on katsonut, että herjauksilla jo sinänsä loukataan viran arvokkuutta. Tuomion 67 kohdassa se on käyttänyt perusteena tiettyjä valittajan laatimiin kirjoituksiin sisältyneitä seikkoja pitäen niitä herjaavina ja on katsonut, että niillä loukataan niin tilintarkastustuomioistuimen kuin muidenkin toimielinten jäsenten, virkamiesten ja työntekijöiden kunniaa.

18 Valittaja väittää tältä osin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut virheellisesti tosiseikkoja katsoessaan, että valittajan esittämät seikat olivat herjaavia.

19 On riidatonta, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan perusteella muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymysten, mutta ei sen sijaan tosiseikkoja koskevan arvioinnin osalta. Valittajan esittämiä väitteitä ei siis voida tutkia siltä osin, kuin hän yrittää riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämät tosiseikkoja koskevat toteamukset.

20 Sitten on todettava, että valittaja ei ole esittänyt yhtään tarkkaa perustelua osoittaakseen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että herjaavilla lausunnoilla saatettiin loukata viran arvokkuutta.

21 Sen moitteen osalta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli virheellisesti katsonut valittajan esittämien seikkojen olleen herjaavia, tutkimatta, pitivätkö ne paikkansa, on korostettava, että arvioidessaan nimittävän viranomaisen henkilöstösääntöjen 12 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla tekemän päätöksen sääntöjenmukaisuutta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei odotettu tutkivan, oliko valittajan käytös herjaavaa tälle käsitteelle rikosoikeudessa annetun merkityksen mukaan. Riitti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki vain sen, olivatko kantajan esittämät seikat vakavia loukkauksia, määrittäessään, loukattiinko näillä seikoilla valittajan viran arvokkuutta. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oli tarkistaessaan, oliko kantajan käytös henkilöstösääntöjen 12 artiklan ensimmäisen kohdan vastaista, vielä tutkittava, oliko mielipiteet ilmaistu julkisesti, kuten se valituksenalaisen tuomion 79—83 kohdassa tekikin.

22 Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käytti sanaa "loukkaava" silloin kun se tarkoitti sellaisia vakavasti loukkaavia lausuntoja, joilla loukattiin tiettyjen henkilöiden kunniaa ja jotka oli julkaistu sekä sisäisesti että toimielimen ulkopuolella. Kurinpitomenettelyn kannalta katsoen tätä arviointia ei voida kiistää.

23 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 67 ja 69 kohdassa oikeudellisesti riittävällä tavalla osoittanut vääräksi sen valittajan esittämän väitteen, jonka mukaan hänen käyttäytymistään ei voitu pitää loukkaavana.

24 Valittaja moittii lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että sen esittämät perustelut ovat epäjohdonmukaisia, koska se viittasi niissä useita kertoja siihen, että valittajan esittämät seikat olivat loukkaavia, vahvistamatta tätä valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kuitenkin jatkossa vetosi.

25 Tältä osin on riittävää todeta, että kuten tämän määräyksen 22 kohdassa jo on esitetty, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei odotettu kurinpitomenettelyn lainmukaisuutta tarkistaessaan tutkivan, olivatko esitetyt lausunnot "loukkaavia" siinä yleisessä merkityksessä, joka tälle sanalle joidenkin jäsenvaltioiden rikosoikeudessa annetaan, ja että sen tekemää ratkaisua voitiin perustella jo pelkästään sillä, että nämä lausunnot olivat vakavia loukkauksia. Muutoin valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa tehty viittaus osoittaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkoitti sanalla loukkaava sellaista lausuntoa, jolla loukataan kunniaa. Sanavalintaa ei voida arvostella.

26 Tästä syystä ja kuten jo edellä on esitetty, valittaja ei ole pätevästi riitauttanut sitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämää arviointia, jonka perusteella valittajan esittämien herjaavien ja loukkaavien lausuntojen katsottiin loukkaavan hänen virkansa arvokkuutta. Tästä seuraa, että on jäänyt osoittamatta, että päätelmät, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki tämän arvioinnin perusteella valituksenalaisen tuomion 98, 101, 117, 129, 131 ja 133 kohdassa ja joista ilmeni, että lausunnoilla loukattiin vakavalla tavalla lojaalisuusvelvollisuutta, että mielipiteenilmaisuvapautta koskevalla oikeudella ei voitu perustella tällaisia lausun-

toja, että tällaista kielenkäyttöä ei voitu perustella vaalikampanjalla ja että sitä, että valittajalle oli jo määrätty kaksi kurinpitorangaistusta vastaavien seikkojen perusteella, voitiin pitää raskauttavana seikkana, olisivat olleet virheellisiä.

27 Tästä seuraa, että valitus on hylättävä selvästi perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

28 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Mainitun työjärjestyksen 70 artiklan mukaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan. Työjärjestyksen 122 artiklan perusteella 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta niihin valituksiin, jotka toimielimen virkamies tai muuhun henkilöstöön kuuluva on tehnyt tätä toimielintä vastaan. Koska valittaja on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaoston)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 21 päivänä tammikuuta 1997.

R. Grass

kirjaaja

L. Sevón

ensimmäisen jaoston puheenjohtaja